

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/56/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5815010052
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5815010052.4

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Pavla Polku a JUDr. Vladimíra Kuráka, na verejnom zasadnutí konanom 6. novembra 2018 prejednal odvolanie obžalovaného X. X. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/16/2015 z 9.1.2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného X. X. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/16/2015 z 9.1.2018 bol obžalovaný X. X. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zák., prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na skutkovom základe, že:

i napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 0T/23/2013 zo dňa 5.4.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 5.4.2013, mu bol za jazdu pod vplyvom alkoholu okrem iného uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 26 mesiacov, dňa 31.5.2013 v čase okolo 21:15 hod po vplyvom požitých alkoholických nápojov, kde lekársnym vyšetrením ku skúške na alkohol v krvi bolo u neho zistené 1,36 promile, viedol rýchlosťou minimálne 81 km/hod motocykel značky KMT 4T-EGS, ev. č. TS-027AC po ceste číslo II/520 v meste Námestovo, miestna časť Slanická Osada, v úseku kde je rýchlosť jazdy obmedzená na 50 km/hod, a to smerom na mesto Námestovo, pričom pri prechádzaní ľavotočivej zákruty v kilometri 60,7 v dôsledku požitého alkoholu, ako aj v dôsledku neprimeranej rýchlosti prešiel s motocyklom cez plnú súvislú čiaru, do protismeru, kde narazil do ľavej predobočnej strany chodca Ing. F. U., nar. X.XX.XXXX, ktorý v dôsledku zrážky utrpel život ohrozujúce zranenie, a to otras mozgu, zlomeninu VI. Rebra vľavo, pomliaždenie pľúc, poškodenie ľavého ramenného nervového zväzku, krvný výron a odreniny na bruchu vľavo, zlomeninu kostrče, zlomeninu panvy, zlomeninu ľavej stehennej kosti, zlomeninu ľavého vnútorného členka, zlomeninu ľavej ihlice, odreniny na predkolení vľavo, krvný výron v okolí pravého oka, tržnú ranu spodnej pery a tržnú ranu na obočí vľavo, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života viac ako 4 mesiace, čím porušil ustanovenie § 3 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) § 4 ods. 1 písm. e), ods. 2 písm. c), § 9 ods. 1, § 16 ods. 1, ods. 4 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v platnom znení.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný odsúdený podľa § 157 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel vo výmere 6 rokov.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodeného F. U. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomu rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný X. X., a to proti všetkým jeho výrokom aj proti postupu súdu, ktorý viedol k jeho vyhláseniu. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojich obhajcov uviedol, že okresný súd sa nedôsledne vysporiadal s jeho obhajobou a nevykonal riadne dokazovanie na zistenie skutkového stavu vo veci. Vo veci požiadal viacerých znalcov z odboru dopravy a znalcov so zameraním na forenznú biomechaniku na poskytnutie odborného vyjadrenia, pretože len znalec z uvedeného odboru môže kvalifikovane zodpovedať na otázky týkajúce sa priebehu pádu a jeho následkov u vodiča motocykla, resp. spolujazdca na motocykli, čo je v akútnom záujme obžalovaného, ktorého obhajobe súd neuveril, a to aj na základe výpovede znalca Ing. Jána Rabčana, ktorý podľa názoru obžalovaného nie je kvalifikovaný na zodpovedanie takýchto otázok. Obžalovaný sa snaží naďalej zabezpečiť podanie odborného vyjadrenia, resp. znaleckého posudku z odboru forenzej biomechaniky (takýto odbor pozná legislatíva Českej republiky) na posúdenie pohybu tela motocyklistu, resp. spolujazdca pri náraze do poškodeného, aby bolo naplnené jeho právo na obhajobu a aby dokázal pravdivosť svojej obhajoby. Je toho názoru, že okresný súd opomenul vyhodnotiť viacero závažných momentov, ktoré spôsobujú, že odôvodnenie rozsudku a vyhodnotenie jednotlivých dôkazov a nevykonanie navrhovaných dôkazov alebo dôkazov, ktoré bolo nevyhnutné vykonať, má podstatné vady. Pokiaľ ide o časový moment od chvíle, kedy svedok A. začul zvuky nárazu a pádu pri dopravnej nehode, kým tento prišiel na miesto dopravnej nehody, je dôležité uviesť, že svedok vedel len odhadom uviesť, ako dlho trvalo, kým na miesto dopravnej nehody prišiel. Nič nevylučuje, že vodič motocykla, ktorý mal šťastie, že sa pri dopravnej nehode evidentne vážne nezranil, mohol aj za tento krátky čas z miesta nehody odísť, samozrejme ho potom nenašli ani pátrajúce policajné psy, ktoré na miesto prišli s takým časovým odstupom, ktorý bol zrejme dostatočný, aby z miesta, kde ho hľadali, odišiel alebo, aby si privolal niekoho, kto ho odtiaľ odviezol. Aj obžalovanému je jasné, že sa len špekuluje o tom, ako sa vodič motocykla mohol z tohto miesta dostať preč a prečo ho nikto nenašiel, ale toto nemôže byť na jeho ťarchu a byť dôkazom o tom, že vodičom motocykla bol obžalovaný. Obžalovaný hneď po tom, ako ho s ťažkými zraneniami na mieste našiel svedok A., hovoril o tom, že má hľadať ešte jeho kamaráta, ktorý bol vodičom motocykla. Hovoril o tom aj zasahujúcim záchranárom. Skutočnosť, že ich z miesta, kde stretli rybárov na motocykli, odvážal iný vodič, potvrdil aj svedok G., ktorého obžalovaný skutočne nemal ako ovplyvniť. Dokonca si najskôr myslel, že motocykel riadil on, potvrdzovali to aj svedkovia P. a X. Z., ktorých nevieryhodnosť súd nijako logicky a s poukazom na konkrétne skutočnosti neodôvodnil. Výpoveď znalca Ing. Jána Rabčana, ktorý má byť podstatným dôkazom o vine obžalovaného, sa javí byť z laického pohľadu nesúrodá a nad rámec odborných kompetencií tohto znalca. Obžalovaný pochybuje, že by jeho výpoveď na pojednávaní konanom dňa 9.1.2018, bezprostredne, bez prípravy po výpovedi znalca zo znaleckej organizácie LEGE ARTIS, s.r.o., mohla byť dostatočne kvalifikovaná. Súd poukazoval na to, že podľa znaleckého posudku doc. MUDr. Straku, PhD mal mať obvinený v čase dopravnej nehody na hlave prilbu, lebo inak by zranenia jeho hlavy boli vážnejšie. Medzi vecnými stopami zachytenými pri ohliadke miesta dopravnej nehody sa však žiadna prilba nenachádzala. Obvinený na hlave prilbu nemal. Svedok kpt. Mgr. F. F. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní uviedol, že na miesto dopravnej nehody prišiel 15-20 min. po vyzumení z operačného strediska, opísal, čo sa na mieste dopravnej nehody dialo, okrem iného aj to, že aj jemu obvinený povedal, že motocykel riadila iná osoba (myslel si, že to bol svedok G., čo sa neskôr ukázalo ako omyl), že tohto svedka vypočul a tento mu potvrdil, že aj jeho domov viezol na predmetnom motocykli iný vodič a ďalej na otázky uviedol, že na mieste dopravnej nehody zadokumentoval zraneného chodca, úlomky z motocykla na ceste, nebola „tam žiadna trasológia“, miesto nálezu osôb označil a odfotografoval spolu s ostatnými vecnými stopami podľa označenia nejakého svedka (asi svedka A.). Podstatné je, že uvádza, že na mieste sa nachádzala prilba, ktorú už mal v ruke jeden z hasičov, ktorý ju na jeho žiadosť vrátil na miesto odkiaľ ju vzal a na tomto mieste sa nachádzala časť z vnútornej výplne tej prilby. Je však pozoruhodné, že v spise sa nenachádza ani fotografia tejto údajne svedkom videnej prilby, ani sa z nej neodoberali biologické stopy na určenie DNA ... Obvinený opakuje, že prilbu na hlave nemal, potvrdzoval to vo svojej výpovedi aj svedok G.. Bezpredmetný je preto aj kamerový záznam s „posunutým“ časom, na ktorý sa aj súd odvoláva. Avšak ak sa orgány činné v trestnom konaní pri prvotných úkonoch na mieste samom dopustili takej nedbanlivosti, že nezadokumentovali tak dôležitú vecnú stopu ako je prilba motocyklistu, túto ani len neodfotili, neodoberali z nej biologické stopy/stery, ktorými by bolo možné jednoznačne potvrdiť jej

umiestnenie na hlave obvineného alebo inej osoby - skutočného vodiča motocykla - tak celé dokazovanie je postihnuté podstatnou vadou, ktorá následne bráni riadne a v súlade s právami obvineného ako aj povinnosťami orgánov činných v trestnom konaní - vo veci konať a rozhodnúť. Ak znalec doc. MUDr. Straka PhD tvrdil, že zranenia hlavy obvineného zodpovedajú tomu, že mal na hlave prilbu, ak svedok F. tvrdí, že na mieste dopravnej nehody sa mala prilba nachádzať, ale túto nezdokumentoval, nenachádza sa ani v spise ani na inom mieste ako vecná stopa/dôkaz - a ak obvinený tvrdí, že na hlave prilbu nemal, nie je možné bez ďalšieho skonštatovať, či je pravdivé jedno alebo druhé tvrdenie. Tieto rozpory by bolo možné jednoducho odstrániť, ak by policajť prilbu (ak ju skutočne videl) zadokumentoval, zaistil ju, urobil z nej stery, bola identifikovaná DNA a súd by mal oveľa jednoznačnejší dôkaz aj o tom, či túto prilbu mal na hlave obvinený alebo iná osoba. Ak prilba bola poškodená (mala byť od nej oddelená vnútorná výplň), tak na nej museli byť použiteľné biologické stopy a ich analýzou by sa mohla potvrdiť obrana obvineného, pretože tieto by určite nepochádzali od neho, ale od vodiča motocykla, ktorému zrejme zachránila zdravie/život a mohol z miesta dopravnej nehody odísť/utiecť. Táto osoba potom samozrejme nemala záujem vrátiť sa na miesto, prihlásiť sa orgánom činným v trestnom konaní, lebo by zrejme musela rátať s tým, že by bola dôvodne trestne stíhaná nielen pre prečin ublíženia na zdraví ale aj pre prečin neposkytnutia pomoci podľa § 178 Tr. por. Ak polícia pri ohliadke miesta činu a zaisťovaní dôkazov takto postupovala pri tak dôležitom a podstatnom dôkaze ako je prilba motocyklistu/ spolujazdca, je spochybnený celý postup ohliadky miesta dopravnej nehody vrátane zabezpečenia všetkých relevantných pokladov pre vykonanie znaleckého dokazovania, a to nielen pre znalca z odboru cestnej dopravy, ale ja z odboru súdneho lekárstva prípadne iných do úvahy prichádzajúcich znalcov. Obvinený žiada, aby krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a), b) a c) Tr. por. odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. oslobodil obvineného spod obžaloby z dôvodu uvedeného v § 285 písm. c) Tr. por.

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojej ďalšej obhajkyne, ktorú splnomocnil na zastupovanie v rámci odvolacieho konania, uviedol, že už samotné prípravné konanie, v ktorom malo dôjsť k dôslednému zabezpečeniu všetkých dôkazov preukazujúcich zavinenie obžalovaného, má podstatné vady, pre ktoré malo dôjsť k zastaveniu konania. Prvostupňový súd pri rozhodovaní vychádzal len z dôkazov, ktoré nie sú spôsobilé preukázať vinu obžalovaného bez akýchkoľvek pochybností, sú rozporné a vyvrátiteľné, k čomu aj došlo zo strany obhajoby. Jedná sa predovšetkým o nezabezpečenie (stratu) vecného dôkazu - prilby existujúcej v čase ohliadky miesta činu Mgr. F. a ktorým by mohlo byť spoľahlivo preukázané, kto v čase nehody viedol motorové vozidlo. Stery vzaté z riadidiel motorky, ktoré sa na tejto časti motocykla nachádzali, tu mohli byť aj inej súvislosti, najmä vzhľadom na predchádzajúci vlastnícky vzťah obžalovaného k motocyklu. Okresný súd nedôvodne spochybnil výpovede svedkov vypovedajúcich v prospech obžalovaného, a to bez akéhokoľvek právne relevantného odôvodnenia. Jedná sa o svedka K. G., P. Z. a X. Z.. Súd nezobral do úvahy a nevyhodnotil objektívne ani svedeckú výpoveď svedka A., suseda poškodeného, ktorý vyhlásil, že bezprostredne po prebratí sa z bezvedomia sa obžalovaný zaujímal o stav osoby, ktorá mala viesť motocykel, podľa neho malo ísť o svedka L. G.. Naopak, prvostupňový súd akceptoval nerovnaké, až protirečivé závery znalcov z odboru súdneho lekárstva a cestnej premávky, resp. z uvedených znaleckých posudkov si súd vybral len výroky znalca, ktoré zhoršovali postavenie obžalovaného a so skutočnosťami týkajúcimi sa tohto protirečivého znaleckého dokazovania sa náležitým spôsobom nevysporiadal. Poukázal na záver znaleckého posudku znaleckej organizácie LEGE ARTIS, ktorý bol vyhotovený z iniciatívy súdu a ktorý na strane 13 výslovne vyvracia jednu z podstatných okolností, spôsobilých ovplyvniť názor, o ktorý sa opiera rozhodnutie prvostupňového súdu. Jedná sa o dôležitú otázku, či môžu zranenia, ktoré pri dopravnej nehode utrpel obžalovaný, vzniknúť aj iným mechanizmom, než opísal vo svojom znaleckom posudku znalec MUDr. Straka. Záver: „Áno mohli vzniknúť a aj s pravdepodobnosťou blízkou určitosti vznikli iným mechanizmom“. So závermi tohto znaleckého posudku vyjadril súhlas priamo v samotnom znaleckom posudku na strane 13 aj ošetrojúci lekár poškodeného, Doc. MUDr. P. X., CsC, PhD., ktorý sa podieľal na jeho vyhotovení. Aj napriek tomu, že správanie poškodeného ako účastníka cestnej premávky, a teda aj dopravnej nehody, nebolo v súlade so zákonom, nebola táto skutočnosť vyhodnotená ako jedna z príčin dopravnej nehody, čo by mohlo viesť súd k priznaniu poľahčujúcej okolnosti pre vodiča motocykla. Podľa jeho názoru nie je možné vyvodiť jednoznačný záver o zavinení tejto dopravnej nehody výlučne vodičom motocykla, ak znalec v odbore cestnej dopravy a rovnako aj prvostupňový súd sa pri hodnotení dôkazov len okrajovo zaoberali správaním druhého účastníka tejto dopravnej nehody, ktorým je chodec. Zákon č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v ustanoveniach § 52 - § 55 ukladá povinnosti chodcom, ktoré nie sú zanedbateľné a ktorých dodržaním by nebolo možno došlo ani k tejto dopravnej nehode. Samotný poškodený ako účastník cestnej premávky priznal, že na cestu

vstupoval pod vplyvom alkoholu a hoci bola značná tma, mal na sebe tmavé oblečenie, nemal žiadne reflexné prvky, podľa ktorých by bolo možné ho na väčšiu vzdialenosť vidieť a zrejme prechádzal cez cestu nie kolmo s osou cesty, ako to stanovuje zákon, ale šikmo, o čom svedčí aj početnosť jeho zranení na predbočnej strane tela. Z jeho výpovede je zrejmé, že len vošiel na cestu, možno do stredu cesty a odtiaľto mal kričať na priateľov, že je hotová večera, ktorú pre nich pripravoval. Celé toto správanie poškodeného svedčí o tom, že nevenoval takmer žiadnu pozornosť takej dôležitej veci, akou je vstup na verejnú komunikáciu, po ktorej prechádzajú predovšetkým motorové vozidlá a výnimočne chodci. Podľa jeho názoru reakcie poškodeného boli z dôvodu podnapilého stavu 0,79 promile alkoholu v krvi, vyššieho veku a ako bol informovaný aj slabšieho sluchu, veľmi obmedzené. Aj keď poškodený tvrdil vo svojej výpovedi, že si na nič nepamätá, v čase, kedy došlo k dopravnej nehode, sa nachádzal ako predpokladá podľa náčrtov a výpočtov v strede vozovky, odkiaľ mal kričať na svojich kamarátov. V tejto súvislosti poukázal na znalecký posudok Ing. J. Rabčana, ktorý konštatoval, že je treba prihliadať na miesto stretu motocykla s chodcom, ktoré nie je známe, v čase nehody bola nočná tma, cesta bola bez verejného osvetlenia, ide o chodca vo veku 68 rokov, rýchlosť chodca stanovil na 4 km/h, čo je priemerná hodnota rýchlosti chôdze publikovaných hodnôt pre stav pod vplyvom alkoholu, ľavotočivá zákruta ako obmedzujúci faktor. Poukázal aj na kontroverzné stanoviská znalca z odboru doprava cestná Ing. Rabačana, ktorý konštatoval, že v správaní chodca neboli zistené prvky, o ktorých by bolo možné jednoznačne konštatovať, že boli nesprávne a ktoré by sa mohli podieľať na vzniku dopravnej nehody. Následne znalec uvádza, že oblečenie chodca bolo tmavé a ak by chodec mal na sebe reflexné prvky, je možné, že by ho motocyklista spozoroval podstatne skôr a dokázal by upraviť techniku jazdy tak, aby k nehode nedošlo. Je toho názoru, že trestné konanie bolo vedené len jednostranne s cieľom dosiahnuť odsúdenie obžalovaného. Považuje ho za nespravodlivé, pretože v konaní došlo k porušeniu zásady rovnosti strán v konaní pred súdom, ale aj zásady spravodlivého procesu. Súd svoje rozhodnutie oprel len o dohady a predpoklady a nie je tu ani jediný dôkaz, o ktorý by sa mohol súd oprieť a na základe ktorého by bolo možné bez akýchkoľvek pochybností rozhodnúť o vine a treste obžalovaného. Je toho názoru, že na tento prípad je na mieste použiť a aplikovať zásadu „in dubio pro reo“, t. j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. c) Tr. por.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., obsah odvolania spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

K výroku o vine

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Aj podľa názoru krajského súdu odsudzujúci výrok prvostupňového súdu je správny, zákonný a má dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného

presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že tento spáchal obžalovaný X. X.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu vecí a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zák., prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. sa dopustí ten, kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví a taký čin spácha závažnejším spôsobom konania, v danom prípade porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona.

Podmienkou, aby bolo možné konštatovať, že ide o porušenie dôležitej povinnosti vyplývajúcej zo zamestnania páchatel'a, z jeho povolania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona je zistenie, že medzi porušením tejto povinnosti a následkom je príčinná súvislosť, t.j. že konanie páchatel'a, pokryté zavinením, je tou skutočnosťou, bez ktorej by následok nenastal alebo by nenastal takým spôsobom, ako nastal.

V danom prípade aj podľa názoru krajského súdu obžalovaný spáchal súdený prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona. Obžalovaný ako vodič motocykla značka KMT 4T EGS ev. č. TS-027AC porušil celý rad povinností uložených mu ako vodičovi v zmysle zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon"), a to povinnosť:

- „podľa § 3 ods. 1 účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.
- podľa § 3 ods. 2 písm. a) účastník cestnej premávky je ďalej povinný správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravnotechnickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam, b) poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia,
- podľa § 4 ods. 1 písm. e) dbať na zvýšenú opatrnosť voči cyklistom a chodcom, najmä deťom, osobám so zdravotným postihnutím, osobitne voči osobám, ktoré používajú bielu palicu, a starým osobám,

- podľa § 4 ods. 2 písm. c) vodič nesmie požiť počas vedenia vozidla alkohol alebo inú návykovú látku,
- podľa § 9 ods. 1 vodič je povinný na vozovke alebo v jazdnom pruhu jazdiť vpravo pri pravom okraji vozovky alebo jazdného pruhu; to neplatí pri obchádzaní, predchádzaní, otáčaní alebo odbočovaní,
- podľa § 16 ods. 1 vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.,
- podľa § 16 ods. 4 vodič smie v obci jazdiť rýchlosťou najviac 50 km.h-1, a ak ide po diaľnici v obci alebo po rýchlostnej ceste v obci, najviac 90 km.h-1. vozidla sa nezošmykol, neprevrátil, nespadol alebo sa inak voľne nepohyboval“.

Po subjektívnej stránke súdený trestný čin vyžaduje zavinenie z nedbanlivosti v zmysle § 16 Tr. zák. Páchatel súdených trestných činov nemal úmysel inému spôsobiť smrť, ťažkú ujmu na zdraví, ale napriek tomu, hoci z nedbanlivosti, inému spôsobil smrť, ťažkú ujmu na zdraví (napr. pri dopravnej nehode). Vedomá nedbanlivosť je budovaná na vedomí možnosti vzniku následku, čo predpokladá schopnosť páchatela rozpoznať a zhodnotiť okolnosti, ktoré vytvárajú možné nebezpečenstvo pre záujem chránený zákonom. Pri nevedomej nedbanlivosti zakladá Trestný zákon zodpovednosť za trestný čin na povinnosti a súčasne i možnosti predvídať možnosť poruchy alebo ohrozenia záujmu chráneného zákonom. Kritériom nedbanlivosti pre obidve jej formy je zachovanie určitej miery opatrnosti. Objektívne vymedzenie miery opatrnosti vyžaduje od každého spravidla rovnakú mieru opatrnosti. Subjektívne vymedzenie miery opatrnosti vyžaduje, aby sa okrem miery povinnej opatrnosti (objektívne kritérium) vzalo do úvahy aj subjektívne vymedzenie tejto opatrnosti, ktorú je páchatel v konkrétnom prípade schopný vynaložiť (individuálne hľadisko). Preto o zavinenie z nevedomej nedbanlivosti podľa § 16 písm. b) Tr. zák. ide len vtedy, ak povinnosť a možnosť predvídať porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom sú dané súčasne. Nedostatok jednej z týchto zložiek znamená, že čin je nezavinený. Príčinná súvislosť medzi porušením povinnej opatrnosti a následkom je základným predpokladom zavinenia z nedbanlivosti. Zavinenie musí zahŕňať všetky znaky charakterizujúce objektívnu stránku trestného činu, teda aj príčinný vzťah medzi konaním páchatela a následkom trestného činu.

Subjektívna stránka zahŕňa znaky vzťahujúce sa na psychiku páchatela. Najvýznamnejší z nich je zavinenie, ktoré má formu úmyslu alebo nedbanlivosti. Zavinenie predstavuje vnútorný psychický vzťah páchatela k podstatným zložkám trestného činu a vzťahuje sa k porušeniu alebo ohrozeniu záujmu chráneného Trestným zákonom spôsobom uvedeným v Trestnom zákone. Vzťahuje sa na priebeh páchatelovho trestného činu, ktorý sa prejavil v objektívnej realite a ktorý zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu. Príčinný vzťah spája konanie s následkom. Základným predpokladom trestnej zodpovednosti je bezpečné zistenie príčinného pôsobenia konania obžalovaného na spoločenské vzťahy a toho, či toto konanie má znaky zavinenia.

Páchatel je trestne zodpovedný za následok, ktorý spôsobil, len pokiaľ, pokiaľ ho zaviniť. Zavinenie aspoň z nevedomej nedbanlivosti je dané vtedy, ak sa preukáže, že páchatel si mal a mohol predstaviť, že príčinný vzťah medzi jeho konaním a následkom sa môže rozvinúť tak, ako sa rozvinul. Pre páchatela nepredvídateľný príčinný priebeh nie je v zavinení obsiahnutý a páchatel nezodpovedá za následok, ktorý takto nastane.

Zavinenie z nedbanlivosti (v oboch formách) nie je vylúčené spoluzavinením iných osôb, vrátane poškodeného.

Konanie páchatela má povahu príčiny aj vtedy, ak okrem jeho konania spôsobilo následok aj konanie ďalšej osoby (vrátane poškodeného). Príčinná súvislosť medzi konaním páchatela a následkom sa totiž neprerušuje ani v prípade, ak ku konaniu páchatela pristúpi ďalšia skutočnosť, ktorá spolupôsobí pri vzniku následku, ale konanie páchatela zostáva takou skutočnosťou, bez ktorej by k následku nedošlo. Dôležité pritom je, aby konanie páchatela z hľadiska spôsobeného následku bolo príčinou dostatočne významnou.

Prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zák. sa dopustí ten, kto vykonáva v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na

majetku, hoci bol za taký čin alebo za čin uvedený v odseku 2 v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký alebo za čin uvedený v odseku 2 odsúdený.

Stav vylučujúci spôsobilosť z medicínskeho hľadiska, akceptovaného trestnoprávnou praxou, je schopnosť vodiča bezpečne viesť motorové vozidlo zásadným spôsobom ovplyvnená, ak hladina alkoholu v jeho krvi dosiahne 0,472 mg/l etanolu vo vzduchu.

Prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. sa dopustí ten, kto marí alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu alebo iného štátneho orgánu o zákaze činnosti.

Súd prvého stupňa sa týmito úvahami vo vzťahu k súdeným trestným činom dôsledne riadil a jeho závery, že zistil zavinenie obžalovaného, sú správne. Okresný súd v napadnutom rozsudku veľmi podrobne rozpísal skutkové i právne dôvody, pre ktoré obžalovaného uznal za vinného z vyššie uvedených trestných činov. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysokokvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu neostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na správne a erudované dôvody, na ktorých samosudkyňa okresného súdu založila svoje rozhodnutie. Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Odvolací súd zdôrazňuje, že obžalovaný X. X. primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Obžalovaný odvolanie založil aj na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Obžalovaný v dôvodoch svojho odvolania spochybňuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa, od začiatku trestného konania sa necíti byť vinný zo súdených trestných činov. Jeho obhajoba od začiatku trestného stíhania spočívala v tvrdení, že motocykel v kritickom čase nevedel on, ale neznámy muž (rybár), s ktorým sa zoznámil v ten deň na Oravskej priehrade. Nevedel sa vyjadriť, ako sa volal muž, ktorý ho bol odvieŕať a ktorý riadil motorku. Je pochopiteľné, že obžalovaný popiera spáchanie súdeného skutku. Využíva tak svoje zákonné právo hoci aj beztrestne klamať. Výpoveď obžalovaného musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako

jedinú pravdu - svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného predložiť súdu svoje alibi, a tak dodať svojim vyjadreniam „punc úplnej pravdivosti“. Obžalovaný tvrdil, že bol v čase činu na mieste činu, len inak interpretuje to, čo sa tam malo stať, resp. nastať. Nepredložil však súdu žiadne alibi, ktoré by celkom nepochybne mohlo výrazne spochybníť vykonané dôkazy preukazujúce nepochybne a bezpečne jeho vinu.

V okolnostiach danej veci sa ani krajský súd nestotožnil s obhajobou obžalovaného, že v kritickom čase nevedol motocykel, že bol „len“ spolujazdcom. Túto obhajobu aj odvolací súd považoval za vymyslenú a účelovú, aby sa vyhol trestnoprávnej zodpovednosti za súdené trestné činy.

Z výsledkov vo veci vykonaného dokazovania jednoznačne a bez najmenších pochybností vyplýva, že to bol práve obžalovaný, ktorý bol vodičom motocykla a ktorý v kritickom čase, dokonca pod vplyvom alkoholu a v čase zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, spôsobom svojej jazdy zaviniť vznik predmetnej dopravnej nehody. Poškodenému nemožno pričítať žiadnu mieru spoluzavinenia na dopravnej nehode.

Súd prvého stupňa po zhodnotení záverov vykonaného dokazovania, najmä výpovedí poškodeného Ing. F. U., svedkov T. A., T. A., Mgr. F. F. v spojení so znaleckým dokazovaním z odboru doprava cestná a zdravotníctvo, odvetvie súdne lekárstvo, odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, listinnými dôkazmi: zápisnicou o ohliadke miesta dopravnej nehody, fotodokumentáciou, plánom miesta dopravnej nehody, CD s kamerovým záznamom z priehradného múru, jednotlivo i v súhrne s ostatnými dôkazmi správne rozhodol, že je dané zavinenie obžalovaného na vzniku dopravnej nehody a na vzniku rozsiahlych zranení vyhodnotených ako ťažká ujma na zdraví u poškodeného Ing. F. U.. Svedok T. A., ktorý prišiel na miesto dopravnej nehody cca do niekoľkých sekúnd, bezpečne potvrdil, že na mieste nehody našiel iba dve osoby, a to obžalovaného a poškodeného. V blízkosti obžalovaného našiel prilbu. Keďže sa obžalovaný vyjadril, aby sa hľadal aj jeho „kamarát-šofér“, na miesto nehody prišli aj policajti, ktorí okolie miesta nehody, aj širšie okolie prehľadali s dvomi služobnými psami. Nijaká ďalšia osoba sa však nenašla. Svedok Mgr. F. F. potvrdil, že na mieste sa našla prilba, aj výplň z prilby. Svedok K. G. (súčasný majiteľ motocykla) potvrdil, že poškodená prilba, ktorú mu odovzdali policajti a ktorá sa našla na mieste nehody, je jeho, kúpil ju za cca 200,-Eur. Ďalšia prilba sa na mieste činu logicky nemohla nájsť, keďže bolo bezpečne ustálené, že na motocykli jazdila iba jedna osoba - obžalovaný, ktorý mal na hlave prilbu. Aj keď je čas na kamerovom zázname z priehradného múru posunutý, tento záznam bez pochybností preukazuje, že na predmetnom motocykli sa okrem vodiča s bielou prilbou na hlave nenachádza žiadna ďalšia osoba ako spolujazdec. Znalecké dokazovanie z odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie preukázalo, že pôvodcom stopy č. 8 (steru z pravej rukoväti riadidiel motocykla) je obžalovaný.

U druhej skupiny dôkazov (u svedkov K. G., X. Z., P. Z.) možno, z dôvodu priateľského vzťahu, vidieť snahu „pomôcť“ obžalovanému svojou výpoveďou. Vzhľadom na okolnosti, ktoré vyšli najavo na hlavnom pojednávaní a vykonané dokazovanie, okresný súd tieto výpovede správne posúdil ako nedostatočne spôsobilé na preukázanie nevinu obžalovaného.

Vo vzťahu k samému priebehu nehodového deja a zavineniu predmetnej nehody krajský súd konštatuje, že súdny znalec Ing. Ján Rabčan v tomto smere podal objektívny, stavu veci a zákonu zodpovedajúci znalecký posudok (z odboru doprava cestná), ktorý oprel predovšetkým o vecné stopy a technické údaje. V posudzovanej veci niet žiadnych pochybností o tom, že obžalovaný zaviniť dopravnú nehodu tým, že v dôsledku technicky nesprávnej jazdy, prekročiac povolenú a primeranú rýchlosť, keď v čase zrážky bola rýchlosť motocykla minimálne 81 km/hod, pričom na danom úseku je maximálna dovolená rýchlosť jazdy 50 km/hod, pri prechádzaní ľavotočivej zákruty prešiel s motocyklom do protismerného jazdného pruhu v mieste, kde to vodorovné dopravné značenie neumožňuje. Išlo jednoznačne o nesprávne konanie vodiča, ktoré bolo príčinou vzniku dopravnej nehody. Znalec Ing. Ján Rabčan konštatoval, že na zabránenie nehode stačilo, aby motocyklista viedol motocykel pravým jazdným pruhom. Pokiaľ ide o správanie poškodeného, v čase jeho vstupu na vozovku, bol motocykel vo veľkej vzdialenosti od miesta zrážky. Poškodený sa pohyboval tak, že motocyklista nemal v chodcovi príčinu meniť smer jazdy do ľavého jazdného pruhu z dôvodu pohybu chodca na vozovke. V správaní chodca neboli zistené prvky, o ktorých by bolo možné jednoznačne konštatovať, že boli nesprávne a ktoré by sa mohli podieľať na vzniku dopravnej nehody. Znalec konštatoval, že ak by mal chodec na sebe reflexné prvky, je možné, že by ho motocyklista spozoroval podstatne skôr a dokázal by upraviť techniku jazdy tak, aby k nehode nedošlo. Reflexné prvky dokážu zlepšiť rozpoznateľnosť tak, že chodec môže vodič spozorovať aj na

viac ako 150 metrov. K nehode však došlo pred 1.1.2014 a v čase nehody ešte chodec nemusel byť v obci vybavený reflexnými prvkami. Chodec však svojím správaním nevytvoril motocyklistovi z technického hľadiska prekážku náhlu. Znalec tiež uviedol, že na mieste dopravnej nehody neboli zistené žiadne brzdné stopy, z čoho vyplýva, že vodič pred zrážkou ani nereagoval na vzniknutú situáciu.

Neobstoja odvolacie námietky obžalovaného, že aj poškodený ako chodec sa podieľal na vzniku dopravnej nehody tým, že sa nesprával v súlade s povinnosťami uvedenými v § 52 - § 55 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Krajský súd v uvedených súvislostiach uvádza, že bezprostrednou príčinou zrážky motocykla s poškodeným chodcom nebol úkon poškodeného (znalec pracoval s variantom, že správanie chodca v čase zrážky bolo také, že sa nachádzal mimo jazdný pruh motocyklistu, a to buď nevstúpil do jazdného pruhu motocykla a otočil sa alebo stihol prejsť jazdný pruh motocykla), ale jednoznačne konanie obžalovaného spočívajúce v tom, že na kritickom mieste prešiel v rýchlosti 81 až 103 km/hod do protismerného jazdného pruhu, a to v čase 0,9 s pred zrážkou, kde sa nachádzal poškodený a tento už nemal možnosť zrážke zabrániť.

Pokiaľ mal obžalovaný pochybnosti o záveroch znaleckého posudku vypracovaného Ing. Jánom Rabčanom, nič mu nebránilo, aby si sám na vlastné náklady zabezpečil znalecký posudok z odboru doprava cestná a tento v konaní predložil ako dôkaz (§ 119 ods. 3 Tr. por.). Za súčasnej dôkaznej situácie podľa odvolacieho súdu nebol dôvod na pribratie nového znalca z odboru cestnej dopravy.

Vo veci boli vypracované tri znalecké posudky z odboru zdravotníctvo a farmácia týkajúce sa okrem iného otázok, aké zranenia utrpel pri predmetnej dopravnej nehode samotný obžalovaný X. X. a v tejto súvislosti, či tieto zranenia utrpel ako vodič motocykla alebo ako spolujazdec na motocykli. Prvý znalecký posudok vypracoval v prípravnom konaní na základe uznesenia orgánov činných v trestnom konaní súdny znalec MUDr. Ľubomír Straka. Druhý znalecký posudok na žiadosť obžalovaného vypracoval súdny znalec MUDr. Jozef Molitor. Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vypočul spracovateľov oboch znaleckých posudkov. Okresný súd následne akceptoval návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania a podľa § 142, § 143, § 146 Tr. por. pribral do konania na vypracovanie znaleckého posudku znaleckú organizáciu LEGE ARTIS. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že znalecká organizácia bola pribratá z dôvodu, že vznikli pochybnosti o správnosti znaleckého posudku. V odôvodnení uznesenia však súd prvého stupňa neuvádza, či vznikli pochybnosti o správnosti znaleckého posudku vypracovaného znalcom MUDr. Ľubomírom Starkom alebo znalcom MUDr. Jozefom Molitorom.

V uvedených súvislostiach krajský súd uzatvára, že súd je povinný hodnotiť aj znalecký posudok na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne s ostatnými dôkazmi (R 40/1969). Súd hodnotí znalecký posudok voľne ako každý iný dôkaz a nie je ním bezpodmienečne viazaný. Nemôže síce ľubovoľne nahradiť odborný názor znalca vlastným, v danej veci laickým názorom, ale môže a je povinný preveriť znalecký posudok najmä z toho hľadiska, či znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré majú význam pre podanie posudku, či sa skutkové východiská znaleckého posudku opierajú o skutočnosti náležite zistené v trestnom konaní, či naopak, o skutočnosti, ktoré sú pochybné alebo dokonca také, ktoré logicky odporujú iným výsledkom dokazovania a či riešenie znalca logicky vyplýva z týchto podkladov (R 40/1972).

Podľa § 146 Tr. por. ak vzniknú pochybnosti o správnosti znaleckého posudku alebo ak je znalecký posudok nejasný alebo neúplný, treba požiadať znalca o vysvetlenie alebo doplnenie posudku. Ak by to nevedlo k odstráneniu pochybností alebo nejasností znaleckého posudku alebo k úplnosti znaleckého posudku, treba pribrať iného znalca.

Podľa § 147 ods. 1 Tr. por. vo výnimočných a obzvlášť závažných prípadoch vyžadujúcich osobitné vedecké posúdenie alebo na preskúmanie posudku znalca môže orgán činný v trestnom konaní alebo súd pribrať na podanie znaleckého posudku znalecký ústav.

Pochybnosti o záveroch znaleckého posudku sa musia zakladať na konkrétnych okolnostiach, ktoré tieto pochybnosti vyvolávajú. Len vtedy je namieste postup podľa § 146 Tr. por. (Rt 56/94 II).

Skutočnosť, že dva doposiaľ podané znalecké posudky obsahujú rôzne závery, nie je sama osebe dôvodom na vyžiadanie posudku ústavu podľa § 147 Tr. por.

Podstatné v prejednávanej veci je, že všetci traja znalci (MUDr. Ľubomír Straka, MUDr. Jozef Molitor, MUDr. Rastislav Burda ako jeden zo spracovateľov znaleckého posudku vypracovaného znaleckou organizáciou LEGE ARTIS) sa zhodli na tom, že obžalovaný pri dopravnej nehode utrpel nasledujúce poranenia: pomliaždenie a odreniny brušnej steny, pomliaždenie a odreniny na čele a nose, pomliaždenie a trznú ranu na prednej ploche ľavého kolena, vnútrokĺbovú trieštivú zlomeninu vretennej kosti vľavo so súbežným vyklbením spodnej časti lakťovej kosti. Znalci sa zhodli aj na tom, že v prepúšťacej správe zo dňa 5.6.2013 ošetrojúci lekár z Hornooravskej nemocnice s poliklinikou Trstená správne popísal RTG snímky predlaktia obžalovaného. Všetci znalci sa zhodli na tom, že tento typ zlomeniny predlaktia, ktorý pri dopravnej nehode utrpel obžalovaný, je vzhľadom na trieštivosť jednoznačne poranením vysokoenergetickým, vznikajúcim pôsobením veľkého násillia (MUDr. Jozef Burda). V danom prípade došlo aj k roztriešteniu kostí, nakoľko energia nárazu bola podstatne vyššia, resp. extrémne vysoká, o čom svedčí aj vyklbenie vretennej kosti smerom k lakťovej, čo by nevzniklo pri ľahkom páde (MUDr. Ľubomír Straka). Je to poranenie typické pre vysokoenergetické strety končatín pri vyššej rýchlosti a páde z vyššej výšky s prekážkou alebo povrchom, na ktorý dopadnú (MUDr. Jozef Molitor). Všetci znalci sa zhodli na tom, že táto zlomenina vzniká jednoznačne v dôsledku pádu na ohnuté zápästie.

Spornou otázkou bola skutočnosť, či obžalovaný mohol utpieť predmetnú zlomeninu vretennej kosti uvedenej lokalizácie ako vodič motocykla. Znalec MUDr. Ľubomír Straka sa vyjadril, že v osobe obžalovaného sa jednalo jednoznačne o vodiča motocykla. Znalec MUDr. Jozef Molitor sa vyjadril, že sa nejedná o typickú zlomeninu motocyklistu. V znaleckom posudku vypracovaného znaleckou organizáciou LEGE ARTIS je konštatované, že jazdec motocykla pri direktívnom náraze s motocyklom mohol utpieť obdobné poranenie spodnej časti vretennej kosti ako utrpel obžalovaný, t.j. znalecký posudok znaleckej organizácie nevyklúčil, že v osobe obžalovaného mohlo ísť o vodiča motocykla.

V okolnostiach danej veci odvolací súd uvádza, že neexistoval podstatný rozpor v znaleckých posudkoch vypracovaných MUDr. Ľubomírom Strakom a MUDr. Jozefom Molitorom. Menovaní znalci popísali mechanizmus vzniku zranenia (zlomeniny vretennej kosti) s poukazom na možný spôsob, akým vodič držal, resp. mohol držať riadidlá motocykla, resp. akým štýlom držal ruky počas jazdy a následne akým spôsobom mohol padnúť na zem. V znaleckom posudku znaleckej organizácie LEGE AERTIS je konštatované aj to, že popis možných spôsobov ako vodič motocykla mohol padnúť, eventuálne ako padol z motocykla, považuje za vysoko špekulatívny. Aj odvolací súd uvádza, že každý vodič má svoj štýl jazdy, štýl, ako drží riadidlá, ako šoféruje.

Obžalovaný pri dopravnej nehode utrpel aj pomliaždenie a odreniny na čele a nose. Ako správne poznamenal okresný súd, vzhľadom k tomu, že prvotný znalecký posudok z odboru zdravotníctvo a farmácia vypracovaný súdnym znalcom MUDr. Ľubomírom Strakom nebol v časti týkajúcej sa zranenia tváre a hlavy spochybňovaný, aj krajský súd poukazuje na závery znalca, že v čase dopravnej nehody mal obžalovaný na hlave prilbu, pretože v prípade, že by ju nemal, jeho poranenia tváre a hlavy by boli podstatne rozsiahlejšie pri danom type dopravnej nehody. Znalec uviedol, že zranenia tváre obžalovaného vznikli kontaktom s vnútornou plochou prilby, pretože v prípade, že by ju nemal, zranenia tváre aj hlavy ako takej by boli omnoho rozsiahlejšie.

Obžalovaný pri dopravnej nehode utrpel aj pomliaždenie a odreniny brušnej steny. Tieto zranenia obžalovaného rovnako nikto nespochybňoval. Súdny znalec MUDr. Ľubomír Straka konštatoval, že pri takomto type dopravnej nehody zvyčajne dôjde k prepadnutiu ponad riadidlá s tým, že môže dôjsť ku kontaktu tela s vozovkou. Znalec pripustil, že v danom prípade zranenia na bruchu obžalovaného môžu zodpovedať kontaktu s riadidlami. Aj súdny znalec z odboru doprava cestná Ing. Ján Rabčan uviedol, že v prípade, ak sa jedná o vodiča, tak pri náraze do prekážky vodič preletí ponad riadidlá, s ktorými sa dostane do kontaktu aj jeho brušná časť. V prípade spolujazdca za rovnakej situácie vodič zmierňuje silové pôsobenie na spolujazdca.

V okolnostiach danej veci krajský súd uzatvára, že niet nijakých pochybností o tom, že bol práve obžalovaný, ktorý v kritickom čase viedol motocykel a ktorý svojím nezodpovedným konaním vystavil účastníkov cestnej premávky ohrozeniu na zdraví a živote. V konečnom dôsledku spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej utrpel poškodený Ing. F. U. ťažkú ujmu na zdraví, tak ako to má na mysli ustanovenie § 157 Tr. zák. v spojení s § 123 ods. 3,4 Tr. zák.

K výroku o treste

Krajský súd preskúmal aj výrok o treste a stotožnil sa so záverom okresného súdu, pokiaľ ide o druh aj výmeru trestu, ktorý za súdenú trestnú činnosť uložil obžalovanému.

Odvolačný súd po preskúmaní výroku o treste dospel k záveru, že nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky spolu s uložením trestu zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel vo výmere 6 rokov, za daných okolností zodpovedá požiadavke primeranosti - proporcionálnosti trestu.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj pohľadujúce a prirážajúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela (retribúcia).

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, pohľadujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., ak prevažuje pomer prirážajúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis. Trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, ktorý už bol za taký trestný čin alebo za trestný čin usmrtienia podľa § 149 ods. 4 alebo 5, ktorých sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, odsúdený, uloží mu trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v odseku 2.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Trest bol ukladaný v zmysle zásad pre ukládanie trestov prihliadajúc na generálnu a individuálnu prevenciu, proporcionálnosť a tiež personálnosť trestu.

Krajský súd v zmysle vyššie uvedených právnych úvah s prihliadnutím na jednu prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., t.j., že obžalovaný spáchal viac trestných činov, zistil, že okresný súd uložil

obžalovanému zákonný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, teda na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák.

Okresný súd obžalovaného v súlade so stavom veci a zákonom na výkon trestu odňatia slobody zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Okresný súd nepochybil ani tým, že obžalovanému podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. uložil aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel na dobu 6 rokov. Možno uzavrieť, že obžalovaný je osobou, ktorá opakovaným páchaním trestných činov aj priestupkov v cestnej doprave ukázala svoju nespoľahlivosť a nespôsobilosť na vedenie motorových vozidiel. U obžalovaného nejde o ojedinelé porušenie dopravných predpisov, ale o opakované nezodpovedné pristupovanie k plneniu si povinností vodiča. Je nepochybné, že obžalovaný patrí medzi nedisciplinovaných vodičov. Ani sankcie uložené dopravným inšpektorátom za dopravné priestupky, ani trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel uložený súdom, neboli pre neho dostatočným poučením a i napriek tomu sa opäť dopustil protiprávneho konania na úseku cestnej premávky.

Podľa názoru krajského súdu uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody len v kombinácii s trestom zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel, ktorý patrí k najúčinnjším prostriedkom ochrany bezpečnosti cestnej premávky, splní účel trestu vymedzený v ustanovení § 34 Tr. zák. Tým je ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, zabránenie odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a priviesť ho k tomu, aby viedol riadny život, pričom uložený trest má správne výchovne pôsobiť aj na ostatných členov spoločnosti. Účelom trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá je tiež dočasné vyradenie páchatel'a trestného činu z možnosti vykonávať túto činnosť.

K výroku o náhrade škody

Stavu veci a zákonu zodpovedá aj výrok okresného súdu týkajúci sa náhrady škody, ktorým podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodeného Ing. F. U. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.